

[Poul Schlüter]

Poul Schlüter (KF):

Arbejdsministeren vil jeg gerne takke for tilsagnet om, at dersom der skal forhandles om tilskudspengene og beskæftigelsespenge, så er det en selvfølge, at det radikale venstre og det konservative folkeparti skal med i sådanne forhandlinger. Det er jo korrekt.

Arbejdsministeren var også inde på, at det er et fælleseuropæisk problem, at samtidig med at der er et stort antal arbejdsløse i de enkelte brancher, efterspørger de samme brancher forgæves arbejdskraft. Jeg ved da godt, at problemet også kendes andre steder, men der er ingen andre steder, det har samme omfang som hos os, hverken opgjort i antal mennesker målt i procent af den samlede arbejdsstyrke eller målt som udtrykket for den finansielle belastning på de samlede statsudgifter. Der ligger vi langt, langt i spidsen. Problemet er størst for os, og det er rystende og beklageligt, at regeringen bare accepterer det, for det er et usundhedstegn ved det danske samfunds husholdning, at man bare lader det passere.

Så har jeg et par bemærkninger til udenrigsministeren, der siger, at det er energipriserne, der er hovedproblemet. Ja, hvis vi tager lande som Tyskland, Frankrig eller mange andre inden for vor del af verden, så foreligger der slet ikke de samme rystende prognoser om udviklingen de nærmeste år af disse landes økonomi. Det er noget særligt for Danmark, at vi har denne fantastiske ubalance, og det er naturligvis, fordi det ikke kun er energiprisernes stigning, som har givet os vanskeligheder, men i endnu højere grad en forkert indenrigspolitisk kurs igennem nogle år, og ikke mindst gennem det sidste år.

Man skal ikke glemme, når man så stærkt fremhæver, at olie- og energipriserne er steget, at det samme er tilfældet igennem de senere år for industrivarerne, også de industrivarer, som den vestlige verden sælger til gengæld for olien, til f. eks. de arabiske stater. De andre lande har slet ikke samme problemer som Danmark. Der er noget helt særligt over den danske økonomiske udvikling, og det er naturligvis, fordi der her i landet føres en helt uforsvarlig indenrigsøkonomisk politik.

Ellers har jeg ikke så mange bemærkninger til udenrigsministeren. Jeg tror, det er

rigtigt at tage det en lille smule afventende i disse dage. Jeg har forstået, at det ene regeringsparti skal have så mange overvejelser i disse timer. Skulle det gå sådan, at der inden for længe kom en politisk vending, som gav anledning til et nærmere samarbejde mellem venstre og det konservative folkeparti, så ville jeg da så grumme nødtigt, at andre skulle kunne irritere ved at nævne betragtninger, som var uvenlige i forhold til venstre, afleveret af mig på denne talerstol i dag.

Statsministeren forsøgte at besvare spørgsmålet om uklarheden omkring socialdemokraternes EF-liste, men statsministeren efterlod igen uklarhed. Statsministeren sagde, at man skal hæfte sig ved grundlaget og det, at de socialdemokratiske kandidater er valgt på et fælles grundlag. Det er kongresudtalelsen, og det bøjer jeg mig selvfølgelig for.

Så sagde statsministeren, at alle kandidater er bundet til at arbejde for den tankegang, som er nedlagt i socialdemokratiets EF-program.

Endelig siger statsministeren, at der er nogle kandidater, der var modstandere, da der blev stemt i 1972. Det ved vi alle, men det, jeg spørger om, er noget andet. Jeg spørger: er der nogle på kandidatlisten, som i dag stadig er modstandere af EF? Er der nogle på kandidatlisten, som ønsker at arbejde for, at Danmark skal ud af EF? Det er jo problemet. Det er så meget mere problemet, fordi der er socialdemokratiske folketingsmedlemmer, som hævder, at sådan er det. Derfor har jeg bedt statsministeren afklare tvivlen med hensyn til, hvem der har ret. Er det statsministeren med de udtalelser, han fremsatte for et øjeblik siden heroppefra, eller er det f. eks. fru Inge Fischer Møller og andre socialdemokratiske folketingsmedlemmer, som siger, at det ligger anderledes?

Hvis der her er tvivl, hvis det er sådan, at de socialdemokratiske kandidater efter at være valgt den 7. juni kan arbejde for, at Danmark skal melde sig ud af EF, så ved man jo ikke, hvis man er tilhænger af EF og stemmer på den socialdemokratiske liste, uanset om man stemmer personligt på én kandidat, der selv er tilhænger, om stemmen kommer til at betyde, at der vælges en socialdemokratisk markedsmodstander. Det hænger jo sammen med, at det er enhver listes samlede stemmetal, som afgør, hvor mange på listen der kan blive valgt.